

DEN SVEITSISKE FORENING

for

DEN PENITENTLÆRE REFORM.

Årsmøde 1880.

(Korrespondance)¹⁾

Den Sveitsiske Forening for den penitentiære reform har holdt sit årsmøde d. 3 og 4 Oktober 1880 i Liestal, i kanton Baselland. Dette sted var valgt for at give Foreningens medlemmer lejlighed til at bese den ny straffeanstalt, som dette kanton nylig har ladet opføre. De fleste af kantonerne vare repræsenterede i denne forsamling.

Hr. HÜRBIN, direktør for straffeanstalten i Lenzburg og formand i centralkomiteen, afgav først en beretning om denne komites virksomhed i det forløbne år. Foreningen havde, således som det er Tidsskriftets læsere bekendt (se årgang 1880, side 60), i sit sidste møde, som fandt sted i

¹⁾ Tidsskriftets redaktion har tillige, med taknemlighed, modtaget fra Hr. Professor REICHMANN i Basel „Schweizer Grenzpost“ med et referat af samme møde.

Soluthorn, bestemt at foreslå forbundsdagen opførelsen af et central-cellefængsel for fanger dømte på livstid eller på lang tid, som hidtil ere fordelt i de 25 forenede kantoners forskellige fængsler, hvor deres nærværelse medfører ulemper såvel for den offentlige sikkerhed som for fængselsdisciplinen. Dette forslag har ikke haft meget held med sig. Ständerrådet har slet ikke taget forslaget under overvejelse, og nationalrådet har sendt det tilbage til forbundsrådet til undersøgelse. Dette har ment, at spørgsmålet endnu ikke er så påtrængende, at der er grund til påny at forelægge det for forbundsdagen. Foreningen har besluttet at sende en ny udtalelse til de kompetente autoriteter for at støtte sit forslag og endnu engang vise, hvor påtrængende nødvendig en sådan anstalt er. Den modstand, som dette forslag møder, stammer fortrinsvis derfra, at flere kantoner våge ængsteligt over deres kantonale selvstændighed og ikke for nogen pris ville række hånden til en forholdsregel, som vilde kunne give forbundsregeringen ret til at gribe ind i retsplejens bestyrelse, en bestyrelse, som udelukkende tilhører hvert kanton for sig. Foreningen stræber utrættelig at overvinde denne modstand og at oplyse den offentlige mening om de fordele, som hele Sveits vil opnå ikke blot af en centralisation men også af straffelovens og straffefuldbyrdsens ensartethed. I et øjeblik, hvor spørgsmålet om dødsstraffen beskæftiger alles tanker, var det belejligt at rejse spørgsmålet om en straffeanstalt for farlige forbrydere, som kunde give den offentlige sikkerhed alle ønskelige garantier. Selv om man kunde forudsætte, at dødsstraffen blev genindført i alle kantoner, hvilket aldrig vil ske, vil der altid blive et stort antal fanger, som ere dømte på lang tid. Det enkelte kanton har ikke midler nok til at indrette et særligt fængsel for denne fangekategori. Hvis man kunde komme til en forståelse imellem kantonerne om at opføre en sådan anstalt, vilde det første skridt være gjort i retning af ensartethed og en ny breche åbnet i kantonalismens gamle bygning.

Centralkomiteen har beskæftiget sig med den tanke i forening med Selskabet for ulykkelige børns opdragelse at udgive et tidsskrift, som skulde være et bånd mellem alle dem, som i Sveits beskæftige sig med enhver form for forebyggelsen af forbrydelser, med straffelovgivningen og straffefuldbyrdelsen. Denne tanke har ikke kunnet bringes til udførelse. Foreningen har derfor overdraget sin komite at sætte sig i forbindelse med det Sveitsiske Selskab for det offentliges vel for at opnå, at det skrift, som dette selskab udgiver, kan blive vor Forenings organ.

Hr. Dr. GUILLAUME, Foreningens sekretær, gav derefter en udsigt over straffelovgivningens og fængslernes nuværende tilstand i Sveits. Ifølge den ret, som folkeafstemningen har givet kantonerne til at genoptage dødsstraffen i deres straffelove, have nogle kantoner skyndt sig med at gøre brug deraf, og man kan godt føje til, at politiske grunde ikke have været uden betydning i så henseende. På den anden side kan det ikke skjules, at der voxer en vis reaktion op mod den bestræbelse, der har udviklet sig i retning af det moderne penitentiære system. I de kantoner, hvor dødsstraffen nylig er indført påny, lader fængslernes tilstand netop meget tilbage at ønske, men man tænker slet ikke på at forbedre denne eller at udvikle de præventive forholdsregler, særligt dem, hvis formål det er at give de forladte, fordærvede eller forbryderiske børn en bedre opdragelse. I de fleste andre kantoner, navnlig de protestantiske, som have gode straffeanstalter, har denne reaktion, om jeg så må sige, ikke gjort sig bemærkelig, men det har ikke været muligt at få dem til ved fælles midler at oprette en reformskole for unge forbrydere på 14 til 18 eller 20 år. Oprettelsen af en slig anstalt er imidlertid meget ønskelig, og dens nytte har været erkendt af de fleste kantoners regeringer.

Nogle af forbundsstaterne ere for tiden beskæftigede med at revidere deres straffelovgivning, og forfatterne til forslagene have taget Zürichs straffelov til mønster. Således

ville vi lidt efter lidt i Sveits få en ensartet straffelov, en opgave, som den Sveitsiske Forening for den penitentiære reform alt længe har arbejdet for.

Have imidlertid de kantonale regeringer ikke på nogen iøjnefaldende måde fremskyndet fængselsreformen, så har til gengæld det private initiativ og selskaberne for det offentliges vel i det forløbne år udfoldet en stor virksomhed for at forebygge laster og forbrydelser. En ny reformskole for unge piger er nylig grundlagt, og man tænker på at oprette en til. Spørgsmålet om misbrug af spirituøse drikke står på dagsordenen, og i flere kantoner er man i færd med at tage forholdsregler for at bekæmpe drukkenskab, som man anser for at være en af årsagerne til forbrydelsernes tiltagen. Men siden denne last udspringer af flere forskellige forhold, beskæftiger man sig også med at forbedre de moralske, intellektuelle og hygiejniske tilstande i den arbejdende klasse.

Kort sagt, trods nogle reaktionære symptomer har Den Sveitsiske Forening for den penitentiære reform ingen grund til at tabe modet eller se en mørk fremtid imøde.

I mødet d. 4de Oktober forhandlede Foreningen spørgsmålet om benådningsretten og den betingede løsladelse. Spørgsmålet havde alt tidligere stået på dagsordenen på årsmøderne, og følgen af disse tidligere forhandlinger havde været, at flere kantoner havde optaget den betingede løsladelses princip i deres lovgivning. Ved atter denne gang at behandle spørgsmålet har Foreningen haft til hensigt at formå de kantoner, der holde sig tilbage, til at følge de andres eksempel for således ad en indirekte vej at komme til ensartethed i de 25 straffelovgivninger. Efterhånden som antallet af de kantoner, der revidere straffelovene, voxer, forøges også erfaringerne, og tale disse for de indførte reformer, er det lettere at overbevise efternølerne om reformernes nytte.

Hr. Dr. GYSIN, direktør for straffeanstalten i Liestal, gav en interessant udsigt over spørgsmålet, hvori han,

støttende sig til statistiske og andre kendsgerninger, gav en skildring af benådningsrettens anvendelse i Sveits og af de resultater, som den betingede løsladelse har givet. Det fremgår heraf, at medens benådningsretten, det vil sige den anteciperede løsladelse, i de kantoner, hvor den betingede løsladelse har været indført, er bleven så at sige afskaffet, gøre andre kantoner en overdreven brug deraf. Dette gælder navnlig visse grænse-kantoner, hvis fængslers befolkning hovedsagelig består af folk af fremmed oprindelse. I sådanne tilfælde synes det, at nåden ikke har andet formål end at tømme fængslerne og at formindske de udgifter, som falde på staten. Man taber derved den afskrækkende indflydelse af syne, som bevidstheden om at blive straffet skal medføre. I andre kantoner, hvor fængslernes størrelse ikke svarer til de dømtes antal, kan man ligeledes spore en tilbøjelighed til at forkorte straffens varighed ved benådning. Hr. Gysin endte sin mærkelige beretning med at forelægge forsamlingen nogle af ham opstillede grundregler, hvoraf her skal fremhæves:

Den definitive benådning skal kun finde anvendelse i de tilfælde, hvor dommeren i sin dom var bunden til et straffeminimum og anså den idømte straf for at være for høj, eller hvor fuldbyrdelsen af straffen af usædvanlige grunde (som fangens ulægelige sygdom) vilde medføre en usædvanlig hårdhed, som lå udenfor straffens væsen og formål. Til denne benådning, som er begrundet i opretholdelsen af den menneskelige retfærdighed, skal der ikke knyttes andre betingelser.

Den sædvanlige benådning, en straffeeftergivelse, som har sin grund i straffens sekundære formål, fangens forbedring, skal være provisorisk. Som yderligere betingelser opstilles:

- a. at den, der skal løslades, har afsonet en bestemt del af straffen ($\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$ og mindst 1 til $1\frac{1}{2}$ år) og
- b. i den tid har opført sig så godt, at hans foresatte have vundet en overbevisning om hans moralske forbedring.

Tilsynet med de foreløbigt løsladte, som skal være strengt men ledet med intelligens for ikke at skade dem, kan bedst betros til tilsynsforeninger og, hvor sådanne ikke findes, til kommuneråd, fattigforstandere og lignende autoriteter.

Fanger, dømte på livstid, bør kun løslades foreløbigt og betingelsesvis og tiden for denne løsladelse udstrækkes til 10 år eller mere. —

Hr. WEGMANN, direktør for straffeanstalten i Zürich, en af veteranerne i fængselssagen, udtalte sig ligeledes om spørgsmålet. Hr. Dr. KÄPPELI, direktør for retsvæsenet i kanton Argau, fremsatte det også som sin overbevisning, at udøvelsen af benådningsretten burde betydeligt begrænses og omgives med talrige garantier. Man burde kun gøre brug af benådningsretten, hvor den positive ret og den materielle retfærdighed kom i en modsigelse, og han støttede ligeledes forslaget om at indføre den foreløbige løsladelse i alle kantoners lovgivning. Flere andre kantoners direktører for retsvæsenet tog ligeledes ordet og udtalte sig i overensstemmelse med principerne i de opstillede regler.

Det er en tilfredsstillende kendsgerning at se lovens håndhævere interessere sig for de formål, som Foreningen for den penitentiære reform kæmper for, og at høre dem erkende, at straffelovgivningen trænger til en revision og til at komme i harmoni med udførelsen af den penitentiære disciplin.

Hr. EKERT, den fremragende direktør for straffeanstalten i Freiburg i Baden, som havde gjort os den ære at være tilstede ved mødet, meddelte os resultatet af sin lange erfaring med hensyn til benådningsretten. Han fremhævede den betydning, den foreløbige løsladelse havde for en god individualisering, men den kunde kun tilstås med stor forsigtighed. I det tyske kejserrige havde dens indførelse og anvendelse ganske vist haft et tilfredsstillende resultat. Hr. Dr. GUILLAUME lagde vægt på nødvendigheden af at gøre publikum begribeligt, at den foreløbige løsladelse ikke var

en forholdsregel, der var dikteret af en sentimental medlidenhed ligeoverfor fangerne, som folk i almindelighed troede, men at den kun var et middel til at give det fri samfund flere garantier imod tilbagefald og for at undgå såvel ny forbrydelser som forøgede udgifter til politi, retsvæsen og fængselsvæsen. I visse tilfælde vilde det være nyttigt at kunne forlænge tilsynet endogså udover de ved dommen fastsatte grænser.

Alle talerne udtalte sig enstemmigt for at anbefale oprettelsen af fængselselskaber i alle kantoner og for offentlig understøttelse til de selskaber, som alt bestå. Efter de oplysninger, som blev meddelte, er der sluttet en overenskomst mellem disse selskaber, således at løsladte fanger, som bosatte sig i et andet kanton, gives udsigt til understøttelse af selskabets medlemmer i dette kanton, ligesom disse ville modtage det hverv at føre tilsyn med de foreløbigt løsladte.

Foreningens næste møde vil finde sted i Frauenfeld, hovedstaden i kanton Thurgau.

Dr. G.